

TUNCEL ALTINKÖPRÜ

SERÜVEN PESİNDE

**BATIK KENT'E
YOLCULUK**

GENÇ HAYAT

Psikolog Tuncel ALTINKÖPRÜ

Yazar, 1946 yılında İstanbul'da doğdu. Beyazıt Beşinci İlkokulu, İtalyan Ortaokulu ve Pertevniyal Lisesini bitirdi. Ardından girdiği İstanbul Üniversitesi Psikoloji Bölümünden mezun oldu. İstanbul Üniversitesi Umumi Psikoloji (tezli), Tıbbi Psikoloji, Felsefe ve Çapa Tıp Fakültesinden Psikiyatri sertifikalarını aldı.

1971 yılında Altınköprü Yayınevi'ni kurarak, kendi eserlerini bu yayınevi bünyesinde yayınlamaya başladı. Bugün çeşitli konularda yayımlanmış altmışa yakın telif eseri bulunmaktadır. Kimi dergilerde yayınlanan makalelerinin yanı sıra, çocuk eğitimi ve edebiyatı alanında çok sayıda çalışması vardır.

Kurucu ortaklarından olduğu İlgı Yayıncılık ve Güçlü Yayıncılık bünyesinde de Türk yayın hayatına hizmet eden yazar, yirmi yıl Ders Kitapları Anonim Şirketi'nin tasarım ve yayım müdürlüğünü sürdürdüktan sonra emekli olmuştur. Yazarlık yaşamını hâlen; psikoloji, eğitim ve çocuk edebiyatı alanlarında Hayat ve Çilek Yayınları'nda sürdürmektedir. Yazarın adı geçen yayın markalarımızdan edinebileceğiniz eserleri şunlardır:

Genç Hayat Yayınları

Serüven Peşinde Serisi

- Batık Kent'e Yolculuk
- Ateş Kent'ten Kaçış
- Bizans'ın Gizli Hazinesi
- Uzayın Tutsakları
- Hayalet Gemi
- Kızıl Ejder
- Yedi Belâ Çetesi
- Korkunç Tuzak
- Efsaneler Gezegeni
- Katil Kim?
- İstanbul'da Tehlike
- Piri Reis'in Hazinesi
- Kayıp Prens
- Büyük Soygun
- Çin Seddi'nin Ötesinde
- Oyun İçinde Oyun
- Altın Maske
- Korku Sirkisi
- Uzaydaki Düşman
- Deniz Kurdu
- Kâhin
- Tehlikeler Gezegeni
- Kâbus Şatosu
- Günlükteki Sır

Korku Tüneli Serisi

- Yarasalar Vadisi
- Canavarlar Adası
- Korkunç Palyaçolar
- Tehlikeler Evi
- Yasak Gezegen
- Cesaret Sınırı

Macera Geçidi Serisi

- Kanıt Peşinde
- Ajan X
- Batıdaki Hazine
- Yeni Dünyalarda
- Sultanın Altınları
- Tehlike Çemberi
- Gol Kralı Kaçırıldı
- Lanetli Miras
- Ölümcül Takip
- Altın Kent'in İzinde

Çilek Kitaplar

- Hayvanlar Dünyasından Masallar
- Masal Bulutu
- Kral Aslan Masallar Dünyasında
- Kral Aslan Kara Korsan'a Karşı
- Kral Aslan Büyük Tufan
- Çevre Masalları (10 Kitap)

Hayat Yayınları

- Çocuk Psikolojisi
- Genç Kız Psikolojisi
- Genç Erkek Psikolojisi
- Şahsiyet ve Karakter Analizi
- Beden ve Yüz Yapısıyla Karakter Analizi
- El Yazısıyla Karakter Analizi
- Psikolojik Testler ile Karakter Analizi

- Uzaylılar Dünya'da
- Yaşamak İçin
- Büyük Yarış
- Tehlikeli Oyun
- Ölümden Kaçış
- Robotlar Cehennemini
- Hazinesinin Peşinde
- Kod Adın Bukalemun
- Çalınan Tablo
- Tanık Tehlikede
- Müze Sokağı Cinayeti

SERÜVEN PEŞİNDE DİZİSİ

1. BATIK KENT'E YOLCULUK
2. ATEŞ KENT'TEN KAÇIŞ
3. BİZANS'IN GİZLİ HAZİNESİ
4. UZAYIN TUTSAKLARI
5. HAYALET GEMİ
6. KIZIL EJDER
7. YEDİ BELÂ ÇETESİ
8. KORKUNÇ TUZAK
9. EFSANELER GEZEGENİ
10. KATİL KİM?
11. İSTANBUL'DA TEHLİKE
12. PİRÎ REİS'İN HAZİNELERİ
13. KAYIP PRENS
14. BÜYÜK SOYGUN
15. ÇİN SEDDİ'NİN ÖTESİNDE
16. OYUN İÇİNDE OYUN
17. ALTIN MASKE
18. KORKU SİRKİ
19. UZAYDAKİ DÜŞMAN
20. DENİZ KURDU
21. KÂHİN
22. TEHLİKELER GEZEGENİ
23. KÂBUS ŞATOSU
24. GÜNLÜKTEKİ SIR

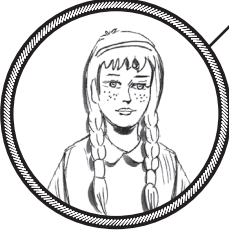
DİZİNİN KAHRAMANLARI

UFUK

Ailenin en küçüğü olduğu için herkes onu Ufaklık diye çağırır. On üç yaşında, üstün atletik özelliklere sahip, serüven düşkünü bir gençtir. Bilim ve tekniğe delicesine tutkundur. Zekâ oyunlarında ve her türlü doğa sporunda son derece yeteneklidir. En büyük ilgisi, kimsenin üstesinden gelemediği gizleri çözmektir.

GİZEM

On iki yaşında, konuşkan ve cana yakın bir kızdır. Almanya'da büyümüştür. Hiç görmediği annesini bulmak için Türkiye'ye gelince, yolları Ufaklık'la kesişmiştir. Bir erkek çocuk kadar cesur ve ataktır. Tehlikeli serüvenlere atılmaya bayılır, ama işler kötüye gittiğinde karşısındakini suçlamaktan da geri kalmaz.

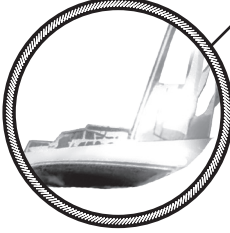
GEVEZE

Ufaklık'ın can yoldaşı, konuşkan mı konuşkan, Makao türü, çok renkli bir Amazon papağanıdır. Yetişkinler inanmasa da o her söyleneni anlar.

DİZİNİN KAHRAMANLARI

DENİZ KURDU

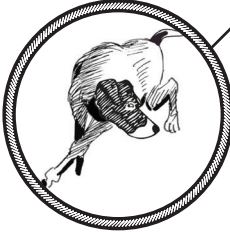
Ufaklık'ın babası tarafından geliştirilmiş, klâsik yat görünümünde bir teknoloji harikasıdır. Hızlandığında, gövdesindeki kızaklar üzerinde yükselerek saatte yüz elli kilometrelik bir hıza erişebilir. Hatta bir helikoptere dönüşerek uçabilir. Mini bir denizaltıya ve sayılamayacak kadar çok teknolojik özelliğe sahiptir. Bunlardan biri de, gerektiğinde bir bilgisayar robotu olan DÂHİ tarafından yönetilebilmesidir.

ÇİTA

Gizem tarafından daha bebekken alınıp büyütülmüş, Makak türü, küçük ve ürkek bir maymundur. Ama dostları söz konusu olduğunda bir goril kadar cesur ve saldırgan olmasını da bilir.

MİNİK

Ufaklık tarafından bir denizci olarak eğitilmiş, aslan kadar yürekli, terrier türü küçük, beyaz bir köpektir.

Ođluma,
Bu diziyi ilgi ve heyecanla izleyerek
beni yreklendirdiđi için...

İLK SERÜVEN

- Hey Ufaklık! Neredesin?

- Buradayım! dedi boğuk bir ses. Hemen sonrasında, elbise dolabının yanında duran sırt çantasının ardından bir baş yükseliverdi. Bu başla birlikte iki büklüm olup gizlenmeye çalışan ince bir gövde isteksizce doğruldu.

- Neler karıştırıyorsun yine? Yarım saattir evin içinde seni arayıp duruyorum.

- Yolculuk hazırlığı yapıyordum. Ördek ayaklarımı, deniz gözlüğümü, oltamı, mayomu, havlumu, giysilerimi aldım. Can yeleğimi bulamıyorum yalnızca. Onları gördün mü?

- Gördüm elbette! Geçen gün Minik'e yüzme öğretirken kullanmıyor muydun sen onları?

- Ah... Tabii! Zavalılık denizden korkuyordu. Düşünebiliyor musun benim köpeğim... Onu suya alıştırmak için az uğraşmadım. Sonunda yüzmeyi iyice öğrendi, ama hâlâ sudan korkuyor. Nasıl da unuttum! Yeniden gerekebilir diye can yeleğini kayıkhaneye bırakmıştım. Yolculuğa Deniz Kurdu'yla çıkıyorum nasılsa. Gidip onu almama gerek yok.

- Hayrola! Ne yolculuğu bu? Babam bile daha onu denemedi.

- Daha iyi ya! Böylece denenmiş de olur. Ona kalırsa hiç deneyeceği yok zaten. Yalnızca yenilikler, geliştirmeler yapıp duruyor. Hem babamın yıllık izni bitmedi mi? Deniz Kurdu denenmek için gelecek yazı mı bekleyecek yani? Kaldı ki, babam Deniz Kurdu'nu onarıırken ona yalnızca ben yardım ettim. Teknede yaptığı bütün değişiklikleri, bunların ne işe yaradıklarını, nasıl kullanılacaklarını yalnızca ben biliyorum. Yani babamın dışında...

- Tamam! Tamam! Nasıl istiyorsan öyle yap. Yalnız geçen yaz olanları ve verdiği sözü anımsa. Evdekilerin bilgisi dışında bu çevreden uzaklaşmak yok. Bundan böyle yalnızca düşsel gezilere çıkabilirsin, sakın unutma! Şimdi hemen çardağa gel. Akşam yemeğini çardakta yiyeceğiz. Hem çabuk ol biraz. Ortadan kaybolduğun için annem biraz sinirli.

Ufaklık'ın yüzü kızarmış, başı önüne eğilmişti. Geçen yazı düşünüyor, ağabeyinin ardı sıra yürürken o yıl yaşadıkları bir film şeridi gibi gözünün önünden geçiyordu.

Aslında adı Ufuk'tu. Ailenin en küçüğü olduğu için herkes onu Ufaklık diye çağırıyordu. Babası, Türkiye Bilimsel Araştırma Kurumu'nda çalışıyordu. Prof. Aydın Başarır... Buluşlarıyla ünlü bir bilim adamıydı o. Ancak ailesine ayıracak çok az zamanı vardı. Her yıl yaz aylarında alınan on beş günlük bir yıllık izin... Aile, okullar kapanır kapanmaz, dededen kalma yazlık evlerine taşınırdı. Marmara Denizi kıyısındaki sakin bir kasabadaydı bu ev. Büyükçe bir bahçesi vardı. Üstelik önü kumsal ve denizdi.

Ufaklık, önceleri buraya gelmek için yaz tatillerini ipe çekerti. Ancak artık sıkılıyordu. Televizyon kanallarında, dergilerde, gazetelerde gördüğü farklı yerlere gitmek, gezmek, dolaşmak, serüvenler yaşamak istiyordu. Ufuklar sanki onu çekiyordu. Hâlâ Ufaklık diye çağırırsalar da artık

büyümüştü. Bu konuyu babasıyla konuşup çözümlenmeye karar verdi. Genç bir yetişkin olarak onun karşısına geçti.

- Baba! Ben kendimi bildim bileli bütün tatillerimizi hep bu yazlık evde geçiriyoruz. Hem de Deniz Kurdu kayıkhanede öylece dururken... Ne olur hep birlikte tekneyle bir geziye çıkalım. Şöyle ufuklara açılalım. Biz de başkaları gibi farklı yerlerde geçirelim tatillerimizi.

"Gideceğimiz yerlerin bizim yazlıktan daha güzel ve daha rahat olduğunu hiç sanmıyorum Ufaklık!" diye homurdanmıştı babası. "Hem ben bütün yıl çalışıp yoruluyorum. Ancak bu yazlıkta biraz olsun rahatlayıp dinlenebiliyorum. Bir geziye çıkma düşüncesi bile yoruyor beni. Bu düşünceyi aklından atsan iyi olur."

Ufaklık çok iyi biliyordu ki babasıyla tartışmak yararsızdı. Hiç kimse ona istemediği bir şeyi yaptıramazdı. Ancak o da babasının oğluydu. Değişik yerler görmek, bir serüven yaşamak düşüncesini kafasına koymuştu bir kere. Onda, denizci atalarının ruhu vardı. Evlerinin önündeki küçük koyda gezip eğlendiği optimist teknesiyle dilediği gibi bir geziye çıkmaya karar verdi.

O iyi bir yelkenciydi. Ona yelken kullanmayı dedesi öğretmişti. Sert rüzgârda köpüklü dalgalarla yarışarak yol almaya bayılırdı. Ancak fırtınalı havalarda teknesinin devrilebileceğini de bilirdi. Can yeleğini yanına almadan denize asla açılmazdı. Bu yüzden gezi çantasına ilk önce onu yerleştirdi. Bir torbaya, annesinin yaptığı o nefis kurabiye-lerden doldurdu. Yanına dört - beş elma, birkaç şişe su ve meyve suyu aldı. Meyve suyuna bayılır, onsuz yapamazdı. E... Meyve suyu da çikolatasız olmazdı tabii!

Ya papağanı? Papağanından uzak kalamazdı o. Papağanın adı Geveze'ydi. Bu kuş, onun arkadaşı, sırdaşı gibiydi. Bir an bile yanından ayrılmazdı. Kâh omuzunda, kâh

kolundaydı. O da bütün düşüncelerini, bütün duygularını onunla paylaşırdı. Ufaklık, gevezenin onu anladığını, onunla konuştuğunu söylerdi hep. Ama kimse ona inanmazdı. Anlayışlı bir tavırla gülümser, içlerinden; "Hayalci çocuk! Büyüyünce bu dediklerine kendin de güleceksin." derlerdi. Bir papağan nasıl konuşabilirdi ki? O yalnızca bellediği bazı sözcükleri, tümceleri yineleyebilirdi. Ama hayır! Onlar birbirlerini anlıyor, birbirleriyle konuşabiliyorlardı.

Ufaklık, elindeki sırt çantasının fermuarını kapatıp mut-fak kapısına yönelirken Geveze'ye seslendi.

- Hişt! Sessiz ol! Kimseyi uyandırmadan dışarıya çıkma-mız gerek.

Geveze de, ona aynı ses tonuyla yanıt verdi.

- Hişt! Sessizlik... Sessizlik...

Ufaklık, güçlkle taşıyabildiği çantası sırtında olduğu hâlde parmak uçlarında yürüyerek kapıya doğru yöneldi. Elini sokak kapısının koluna attı. Tam bu sırada, yukarıda bir kapının açıldığını duydu. Uykulu bir kadın sesi, "Kim var orada?" diye sordu. Bu annesiydi. İçinden, "Eyvah! Yakalandık." diye geçirdi. Gezisi, daha başlayamadan bitecek miydi? Kapının yanına çömelip bir tesbih böceği gibi tertop oldu. Annesi, bir kez daha seslendi aşağıya doğru.

- Hey! Kim var orada?

Allahtan Geveze yanındaydı da durumu kurtardı.

- Herkes uykuda... Herkes uykuda... Sessizlik...

Genç kadın gülümseyerek, "Doğru!" diye mırıldandı. "Sabahın bu saatinde... Bazen bizim Ufaklık doğru mu söylüyor diye düşünüyorum. Bu kuş gerçekten bizi anlıyor mu?" Ardından banyoya doğru yöneldi.

Banyo kapısının kapanmasıyla, sokak kapısının yanındaki karaltının dikilip doğrulması bir oldu. Kapı yavaşça açıldı. Bir gölge sessizce dışarıya süzüldü. Ve kapı, açıldığı gibi yine sessizce kapandı.

İçerinin yarı karanlığından sonra dışarıdaki aydınlık, Ufaklık'ın gözlerini kamaştırmıştı. Gözlerini kısarak köpeği Minik'in kulübesine baktı. Haylaz yine yerinde yoktu. Komşu evlerdeki arkadaşlarından birine gitmiş olmalıydı. Şimdi onunla uğraşamazdı. Kimseye yakalanmadan yola çıkmalıydı. Kumsaldaki kayıkhaneye doğru yürüdü. Bu kayıkhane de dedesinden kalmıştı. Açık kapısından Deniz Kurdu'nun burun kısmı görünüyordu.

Rahmetli dedesi kaptandı ve tam bir deniz kurduydü. Kaptanlığı sırasında gitmediği deniz kalmamıştı. Emekli olunca da eşi ve oğluyla birlikte tüm dünyayı dolaşmıştı. Ufaklık, ne dedesini ne de babaannesini hatırlıyordu. Her ikisi de daha o çok küçükken ölmüşlerdi. Ama bütün çocukluğu Deniz Kurdu'nun serüvenlerini dinleyerek geçmişti. Açık denizlerde yakalanan fırtınalarla sanki o savaşmış; yorgun ama mutlu olarak sakin kumsallara çıkmayı başarmıştı.

Yıllardır babasının, tıpkı dedesi gibi kendilerini alıp denizlere açılmasını beklemişti. Hiç gidilmemiş cennet adalara gittiklerini, insan ayağı değmemiş kumsallarda yüzüp güneşlendiklerini düşünmüşü. Gizemli batıklardan kayıp hazineler çıkartmayı, ıssız adalardan yitik kazazedeler kurtarmayı, hiç tutulmamış büyüklükte balıklar avlamayı dilemişü. Oysa daha bir kez bile Deniz Kurdu'yla denize çıkmamışlardı.

Babası yıllardır bütün yaz tatillerini, Deniz Kurdu'nu onarmakla, daha doğrusu geliştirmekle geçiriyordu. Ona göre Deniz Kurdu tam bir Orta Çağ teknesiydi. Mükemmel bir yapısı vardı. Sağlamdı, dengeliydi, savaşçıydı... Ama o, Deniz Kurdu'na bugünün; hatta geleceğin teknolojisini ak-

tarıyordu. Motorları, yelkenleri, dümeni... Her şeyi bilgisayara bağlamıştı. Otomatik kaptan, herkes dinlenmedeyken gemiyi açık sularda güvenle yönetebilirdi.

Tekne yüksek hızda gittiğinde, gövdesi; su kesiminin altında bulunan kızaklar üzerinde yükseliyor ve sanki uçuyormuş gibi inanılmaz bir hıza erişiyordu. Deniz Kurdu'nun yelken direğine, gereğinde açılabilen bir helikopter pervanesi uyarlanmıştı. Motorun gücü bu pervaneye aktarıldığında, Deniz Kurdu anında bir deniz helikopterine dönüşüyordu. Denizden kalkabilen ve denize inebilen bir helikopter... Deniz Kurdu'nun özellikleri saymakla bitecek gibi değildi. Denizin derinliklerini izlemeye yarayan aydınlatmalı taban teleskopları... Otuz metre derinliğe kadar, istenen cisimleri tekneye taşıyabilecek ahtapot kollar... Yüksek hızda gidebilen jet motorlu deniz motosikletleri... Daha neler, neler...

Babası, yani Prof. Aydın Başarır; Deniz Kurdu'na son olarak tek kişilik bir denizaltı kazandırmaya çalışıyordu. Kendi enerjisini ve oksijenini kendi üreten, yüksek teknolojiyle donatılmış bir süper denizaltı... Ufaklık, babasının bütün çalışmalarını sırasında onunla birlikte kayıkhaneye kapamış, canla başla ona yardım etmişti. Hep, birlikte Deniz Kurdu'yla denize açılacakları günü bekleyerek...

Ama o gün hiç gelmiyordu. Belki de hiç gelmeyecekti. O büyüyecek, hayata atılacak, babası gibi bir işi olacaktı. Belki de evlenip çoluk çocuğa karışacaktı. İşte yaşam gelip geçiyordu. Büyümüş, tam on üç yaşına gelmişti. Serüvensiz tam on üç yıl... Ama bugün, bu tekdüze yaşam değişiyordu.

Başını eğerek Deniz Kurdu'nun üzerinde durduğu kızığın altından geçti. Çekçek arabasının üzerinde kendisini bekleyen teknesinin yanına geldi. "Küçük dostum!" dedi sevgiyle. "Bugün seninle büyük bir yolculuğa çıkıyoruz. Sana nırım bundan sen de hoşlanacaksın." Sonra onu, üzerinde

durduğu çekçekle birlikte kumsala kadar götürdü. Üzerine yelken sarılı direği kaldırarak yuvasına yerleştirdi. Yelkeni açtı. Bumbayı düzeltti. Cetvelleri yerlerine taktı. Gönderi direğe takıp bağladı. Teknenin can yeleşği sayılan sefiyeler sönüktü. Ayak pompasıyla onları iyice şişirdi. Maşrapanın ip uzunluğunu ayarlayarak direğe bağladı. İskotaları çekeerek işleyişini denedi. Her şey düzgün çalışıyordu.

Tekneyi, "Vira bismillah"la denize indirdi. Su beline gelene kadar kıyından açtı. Elini tekneye uzatıp dümeni aldı. Özenle yerine taktı. Ardından çevik bir hareketle içine atladı. Atlamasıyla da salmayı salma kasasına basması bir oldu. Hemen dümen başına geçti. Teknenin başını, hep arkasında ne olduğunu merak ettiği Fener Burnu'na doğru çevirdi. Rüzgâr pruvadan, yani baş taraftan tatlı sert esiyordu. İskotayı boşa aldı. Salmayı dibe bastı. Yelkene 45 derecelik bir açı verdi.

"Haydi Geveze!" diye bağırdı. "Serüven peşine..."

"Serüven... Serüven..." diye yeniledi Geveze de. "Haydi serüven peşine..."

Küçük tekne, dalgaların üzerinde süzülen bir martı gibi uçarcasına yol alıyordu. Kayıkthane, ev ve koy arkalarında gittikçe küçülürken, önlerinde fener ve Fener Burnu her an biraz daha büyüyor, yakınlaşıyordu. Denize doğru bir canavar pençesi gibi uzanan kayalıklarda patlayan dalgalar bembeyaz köpüklere dönüşerek geri dönerken, lâcivert denizi bir oya gibi beziyordu.

Kayalıkların hemen ardında ince beyaz gövdesiyle yükselen deniz feneri olmasa; Ufaklık buraya yaklaşmaya bile cesaret edemezdi. Yine de Fener Burnu'nu, aralarına epeyce bir güvenlik mesafesi bırakarak döndü.

Döner dönmez karşılaştığı görüntüyle gözleri mutlulukla büyüdü. Önünde, altın kumsallı geniş bir koy duruyordu.

Kumsalın hemen arkasında yükselen tepeler, yeşilin hemen her tonundaki ağaçlarla bezeliydi. Kıyının yakınlarında iki balıkçı teknesi, denize attıkları ağıları çekmekteydi. Tepelelerinde martılar dönüp duruyor, sanki beyaz kanatlarıyla bu başarılı avı alkışlıyordu.

Ufaklık, teknesiyle onların yakınından geçti. Dedesinden duymuştu. Denize açılan balıkçılara, "Rastgele!" derdi. O da el sallayarak seslendi: "Rastgele!"

Geveze yineledi, "Rastgele... Rastgele!"

Balıkçıların yüzü terden, sevinçten ıslı ıslıldı. Heyamolarla çektikleri ağıları, ağırdı. Çekilen her kulaçta daha da ağırlaşan ağıların her yerinden sular fışkırmaktaydı. Sanki deniz; balıkçıların terini alıyor, karşılığında onlara balığını veriyordu. Canlı, kıpır kıpır, gümüş renkli yığın sudan yükseldikçe, martıların kanat çırpışları ve sevinç çığlıkları da artıyordu.

"Sağ ol çocuk!" diye yanıt verdi balıkçılardan biri başını doğrultup. "Bize rast geldi. Darısı sana..."

Ufaklık gülümsedi. "Beni de balıkçı sandı galiba." diye içinden geçirdi. Ama yanılmış da sayılmazdı. Evlerinin bitimindeki kayalıklarda az balık tutmamıştı. O, yaman bir oltacıydı. Tuttuğu balıkları, ağızlarından misinaya geçirip parmağına taktığı gibi evin yolunu tutardı. Annesi onları mutfakta temizlerken başında bekler, her birinin yakalanış öyküsünü ayrı ayrı anlatırdı. Daha sonra bütün bu öyküleri, sofrada balıklar yenilirken bir kez daha, ama abartarak tekrarlardı. Herkes bunları hayranlık ve şaşkınlık sesleri çıkarak dinlemek zorundaydı. Yoksa uzunca bir süre Ufaklık'ın balıklarından yoksun kalırlardı.

Ufaklık, oltasını yanından hiç ayırmazdı. Elini sırt çantasına attı. İçinden, özel bir kılıf içindeki otomatik oltasını

çıkardı. Açtı. Oltayı sol eline alıp mekanizmayı çalıştıran düğmeye bastı. Şimdi, üç metre uzunluğundaki olta kış ay-nadan denize doğru uzanmaktaydı. Misina motorunu çalıştırarak denize uygun ölçüde misina boşalmasını sağladı. Levrek iğnesinin kaşığı ucunda sekerek suya gömülüşünü izledi. İçinden, "Rastgele!" dedi.

Koyda rüzgâr oldukça yumuşaktı. Tekne, kıyıyı izleyerek sakın sakın yol almaktaydı. "Balıkçılık sabır ve şans işi..." diye aklından geçirdiği anda oltanın büyük bir güçle çekildiğini hissetti. "Üf!" dedi derin bir soluk vererek. "Boş bulunsam, oltam gitti gidecekti."

Şimdi misina motorunu çalıştırarak balığı tekneye almaya çalışıyordu. Fakat bu müthiş bir balıktı. Kimbilir daha önce kaç olta koparmıştı. Oltayı önce bir süre zorlayıp çekiyor, sonra anî bir atakla ileri atılıp misinayı dişleri arasına alıp kopartmak için çabalıyordu. Ufaklık bu oyunu iyi bilirdi. Olta boşaldığı anda onu öyle bir hızla topluyordu ki, balık buna fırsat bulamıyordu.

Mücadele uzadıkça balık, avcısını yanıltmak için farklı oyunlar deniyordu. Bazen sağa veya sola doğru ataklar yapıyordu. Bazen de ölmüş gibi kendini bıraktıktan sonra tekrar bütün gücüyle oltaya asılıyordu. Ufaklık kan ter içinde kalmıştı. Fakat sonunda balığı tekneye almayı başarmıştı. Şimdi ayaklarının dibinde, tekne tabanını kuyruğuyla dövüp duran koca levreği saygıyla, ama daha çok gururla izliyordu. Onu kendisi yakalamıştı. Fakat ne yazık ki bunun, direğin tepesinde, "Yemek zamanı... Yemek zamanı..." diye bağırarak Geveze'den başka tanığı yoktu.

Geveze'nin neşesi Ufaklık'a da geçmişti. Gülerek, "Keşke bu ziyafeti sen de benimle paylaşabilseydin Geveze!" diye kuşa seslendi. "Ama sende o zevk ne gezer! Sen yine her zamanki gibi ayçekirdeğine ve kuş çerezine devam ede-